

Призна си, че със сестра ми му е по-добре

Доктор Врабчев, пиша до вас със сълзи на очи. Ще започна директно – хванах на калъп мъжа ми и сестра ми у нас, на спалнята, които нашите родители ни подариха на сватбата преди 3 години. Предателите много се притесниха, а аз ревнах. Започнах да ритам, да блъскам, да чупя, все едно полудяхах. После, като се поуспокоихме, той ми каза, че тя наистина е по-добра в леглото от мен, защото правила невероятни свирки. Тази обида не мога да преглътна. А със сестра ми никога не сме били близки или приятелки. От малки все се карахме. Не ми дреме за нея, но аз обичах мъжа си. Мислех за развод, но той твърди, че семейството е по-важно от секса и нямало да ми позволи да го изоставя. Оттогава обаче за мъж не искам и да чуя. Нима наистина една свирка може да е причина за това негово признание? И как можа да ми го каже така? Отчаяна съм.

Габи, 27 г.

Здравейте,

След като прочетох писмото ви се сетих за една фраза на великия английски поет Уилям Шекспир (да ме извинят читателите – но за моето поколение този някога живял човек, е много по-велик от съвременния ни Азис!!??!!) от неговата творба „Ричард III”. Та тази фраза звучеше така (цитирам по памет): „Кон... искам кон..заменям цялото си кралство за един кон...”

Тази асоциация направих, поради игра на думи, по-точно звученето на български – кавал, свирка със съдържанието на думата „кавало”, което на латинските езици значи кон. От там и кавалерия.

Виждате сама, че при нас хората понякога доста по незначими неща имат невероятна стойност, с което се изумяват другите. Ала всъщност това изумяване опира до

дереджето на този, който цени най-много това, което му трябва в момента.

Ще рече, всеки цени и търси онова, което му е нужно и от което има потребност.

Не, в никакъв случай не искам да адвокатствам на съпруга Ви и да го защитавам. Не. Ала искам да изтъкна първата причина за случилото се на, цитирам Ви "на сватбената ви спалня"!

Втората причина е тази, която вие самата изтъквате в писмото си. Не рядко в семейства, в които има две деца и особено тогава, когато те са двама братя или в случая при Вас – две сестри, вместо братски или сестрински взаимоотношения, помежду тях се започват конкуренти, или направо неприятелски такива. Даже направо враждебни, изпълнени със злоба и завист. Особено тогава, когато едно от децата е фаворизирано от родителите си, а другото – не. И най-вече, ако едно от децата растейки и съзрявайки се справя много добре в живота си. Направо е отличник. А другото е несретник, защото е некадърно. Тогава идва отмъщението. Във всякаква форма. И една от тези форми е и сексуалното отмъщение. То най-често се практикува от жените. Защото известна е народната ни мъдрост, че на мъжете „ангелът им е винаги слаб"! Ако дотук не съм прав - поправете ме.

Е, във вашият случай май и двете причини са налице и са се сработили.

На съпруга ви много, ама много му се искало по-разнообразното и по-различното в секса. Но поради какви причини – не знам, не го е намерил с Вас. Затова го е потърсил там, където му е най-близо, и още повече най-възможно. И както е прието да се казва в такива случаи – с „любезното съдействие" на сестра ви. А за нейното „любезно сътрудничество" в това събитие – вече се изяснихме по-горе.

Кое обаче най-много ме впечатлява? Това, че тя нарочно е търсила в това събитие своето отмъщение и като краен резултат - нейният успех – вашето ОТЧАЯНИЕ!

Е, добре, след като не Ви пука за нея – защо така? Защо това ваше дълбоко отчаяние

продължава и до ден днешен?

Първата ви реакция е естествена – да е развеждате. Но после у вас е заговорил разума, и той е изместил гневните ви чувства. Още повече, че и съпругът ви, и той не иска да слагате край. Дотук добре. Но има нещо, което ме смущава. Първом, вие не можете да се примирите със случилото се. И не можете да приемете неговият мотив изцяло. А този мотив беше, че семейството е по-важно от секса. Има резон от една стана, но не съвсем. И това вие го чувствате съвсем интуитивно. С вашата чисто женска интуиция. А тя ви говори дали ако вие самата не бяхте по-разкрепостена в секса, дали това прекеждие не би ви сполетяло. Демек имате тънкото чувство и за една, малка разбира се ваша собствена вина. Нали?

Ала станалото – станало!

Но сигурен съм, че ако занаяпред Вие държите, и то доста много и доста силно на вас самата, а след това и на него – на съпруга ви, и най-вече като цяло на семейството си, то ще загърбите случилото се и нито с мислите си и нито с думите си ще се връщате към него. Защото ние се променяме, в стремежа си към по-доброто, към по-хубавото, към щастието ни. Особено, когато това щастие ще е взаимно. Защото човешкият живот е като реката, а тя върви само напред. Назад не се връща!

И в какво точно се състои това напред? Ами в промяната ни към по-доброто за нас самите. В смисъл - грешката ни да я окачествим като наш несполучлив опит и да опитаме отново. Този път по-разкрепостени, защото никой не се родил научен. И никога не е късно да се научим. На какво – да живеем щастливо въпреки всичко. Ала само, ако вие и той го искате това. Тогава сватбената ви спалня, подарена от родителите Ви я изхвърлете. А новата си я купете заедно със съпруга Ви.

Нека тази, новата да няма рамки - и в прекия и в преносния смисъл. И двамата направете така, че тази, новата да се превърне в гнездото за новата ви по-разкрепостена любов. И то точно в този смисъл на тази дума. И то така, че ако си представим, че аз в един такъв момент да съм там и повдигна завивката Ви да не мога да разбера в никакъв случай кое – къде ви е? Отлично ме разбрахте нали? Сигурен съм, че вие можете да бъдете по сладострастна майсторка в любовта от сестра Ви.

А на нея дълбоко в душата си не ѝ се сърдете, тя ви е открянала за това, което може да ви донесе по-голямо щастие в брачния ви живот.

Ако го направите, от това по-сладко ваше отмъщение – няма!

А за финал днес пак една разходка в миналото. Тя е сътворена от Пиер дьо Роснар (1524-1585). Ще рече в тогавашното мрачно Средновековие. Превода е на г-н Пенчо Симов.

Любима, гръд до гръд се притесни до мен,

Да вдъхна твоя дъх, целувай ме с наслада

целувки сто ми дай, не, по-добре хиляда:

не се смирява страст със брой ограничен.

Такава – жива – ти горещо целуни ме,

В забрава отмалей, заеквай мойто име

Невнятно изречи, в прегръдките ми мри.

А в твойта аз ще мра, но съживи се сетне,

За да ме съживиш... И кратък ден дори

Е по-добър от нощ: усмихвай се - да светне!

Е какво бе това? Чрез целувките по телата, и то на най-вече чрез горещите целувки на любимата жена се стига до апотеоза на взаимната любов – отмаляване от сладострастието. Демек - оргазмът!

И много ми харесва фразата – страстта жадува за насита от наслаждението, но не познава окончателното, пълно насищане от това наслаждение! Но няма лошо. Защото не е ли това един безсмъртен, вечен и своеобразен „перпетум мобиле” на човешките ни любовни взаимоотношения? Нещо, като една лека кавалерия на чувствата ни, която никога не ще спре в своя крилат бяг! Докато го има човечеството.